

Rumcajs by se divil

Rozhodoval jsem se dost narychlo, protože setkání se mělo uskutečnit za necelý týden. Mluvím o *Jičíně – městě pohádky*. Jel jsem tam... a nelitoval. Nebudu líčit mimořádnou atmosféru celého města, protože jsem ji nemohl tolik vstřebat, ale to, co jsem mohl prožít jako přímý účastník, mi chvilkami bralo dech.

Ano, byl jsem už na mnoha setkáních, kde se mluvilo o vině a odpuštění, a jsem přesvědčen, že ještě nenastal čas, kdy bychom mohli říct: *“Co jsme si, to jsme si, koneckonců to už moc nikdo z nás nezažil, už o tom nemluvmě.”* Jizvy se dlouho hojí, když se dlouho nenechaly doléčit a dřely se a dřely...

Slyšel jsem upřímnou omluvu od Slezské církve evangelické augšpurského vyznání, slyšel jsem stejně vroucí slova z úst římského katolíka. Co jsem však ještě nikdy neslyšel, až v Jičíně, byla omluva od představitele státu - přednosta okresního úřadu. Vůbec nevím, jestli se na to připravil, nebo to byl okamžitý nápad. Ani to nepotřebuji vědět. Prostě vstal a omluvil se za křivdy a nespravedlnosti, které učinil křesťanům stát. Co na tom, že ta slova řekl jako přednosta a zároveň jako hluboce věřící člověk. Nevím, možná, že to nevěřící ani nedokáže. Je totiž obtížné vcítit se do duše věřícího člověka, kterému před nemnoha lety činili všechna možná příkoří pro to, co bylo tak protivné, když to nemohli sami uchopit – pro naději pramenící z víry. A pro lásku, která alespoň tu a tam překonávala nenávist.

A tak na hřbetu kopce *Velíš* nedaleko Jičína teď stojí krásný, důstojný, nahrubo otesaný mnohatunový kříž. Slyšel jsem tu podivuhodnou historii – nápad postavit znamení smíru byl uskutečněn za neuvěřitelných pár týdnů. Když se kamenosochařská firma dozvěděla, k čemu bude, nic za něj nechtěla, veškeré práce včetně osazení provedla zdarma. Když pak bylo rozhodnuto o přesném umístění kříže, našla se stará mapa – s přesností pár metrů stojí toto memento na místě, kde dřív vedla dnes již neexistující cesta útrpného práva, na místě, které se nazývalo *“U spravedlnosti”*.

Myslím si, že právě tyto *“malé věci”* úmyslu, času, místa a námahy jsou ty opravdové, které posunují svět dopředu. Klobouk dolů, jičínští! A otázka na závěr: Kdy jste naposledy, moji milí, měli radost z okamžitě uskutečněného vlastního maličkého dobrého skutku?

P. Martin Holík

P S: Naposled jsem byl v Jičíně v roce 1984 na vojně. Takovou návštěvu po patnácti letech jsem tedy nečekal. Díky.

Ohlédnutí za Svatou Horou

O celostátním setkání mládeže na Svaté Hoře u Příbrami se toho na Radiu Proglas namluvilo hodně. A tak mi dovoluňte pouze několik postřehů jakoby opsaných z pomyslného deníku, který jsem si během setkání na Svaté Hoře vedl-nevedl (viz pohádka Chytrá horákyně).

Příjezd týmu Radia Proglas v pondělí 16. srpna ráno. Stan, do kterého jsme měli začít nosit technické vybavení, ještě nestojí. (O pár hodin později je postaven, má vojenskou khaki barvu, je prostorný a dle mého subjektivního názoru pohodlný.)

V úterý ráno se účastníme mše svaté v bazilice spolu se členy přípravného týmu. Na čtyři stovky mladých totiž celý týden připravovaly půdu pro dalších tři a půl tisíce účastníků setkání. Úterní ranní bohoslužbou tento přípravný týden všichni završili a zároveň se psychicky připravili na valící se davy.

Úterý kolem poledne: davy se začínají valit. My vysíláme ze stanu poprvé tři hodiny pouze pro Příbram, zatímco brněnská hlavní redakce pokračuje v obvyklém programu. Do stanu plného drahé techniky a lidí, kteří si tam “jen tak vysílají”, přicházejí nakouknout první odvážlivci. Někteří jsou odchyceni k rozhovorům.

Úterý večer: Před svatohorskou bazilikou probíhá úvodní program setkání. Vybrané pasáže můžete slyšet díky Proglasu i vy doma. Podobně budeme přenášet i některé mše svaté a zajímavé části programu.

Další dny: Skupinka pracovníků Radia Proglas má plné ruce (a ústa) práce. Lovíme účastníky setkání a klademe jim všetečné anketní otázky. Zveme si čestné hosty do rozhlasového stanu (k těm nejčestnějším patří Josef Lux, Miloslav kardinál Vlk nebo apoštolský nuncius Giovanni Coppa). V pohotovosti jsou vždy dva moderátoři (těch je na Svaté Hoře více, ale střídají se) a dva technici (těch tu více není, a tak je nemá kdo vystřídat).

Pisatel tohoto článku po celou dobu setkání organizuje, běhá mezi pořadateli a stanem, v kapse má mobil, bezdrátový telefon a ještě vysílačku. Když mu něco začne zvonit či pípat, nemůže si uvědomit, do kterého přístroje začít mluvit a z které strany. (Představte si, že celý týden nosíte po kapsách tři zmíněné přístroje. Nakonec vás pořádně bolí za krkem a jste rádi, že se jich můžete zbavit.)

Rozdáváme mezi lidmi anketní lístky. Jsme zvědaví, jestli mladí katolíci mají čas poslouchat rádio, jaká hudba je zajímavá, jaké pořady by chtěli slyšet. Výsledky ankety, do které se zapojilo na 2000 mladých lidí, vám přiblížíme v některém dalším čísle Zpravodaje.

Díky zprávám kolegů z Brna víme, že vstupy ze Svaté Hory posloucháte a že na ně telefonicky reagujete a děkujete nám za ně. Díky za díky. Kolem se toho děje obrovské množství. Nestačíme být všude, a tak se snažíme stíhat maximum. Prožíváme setkání naplno dobrých 16 hodin denně (většinou pracovně, ale je to krásná práce).

Neděle 22. srpna: Setkání končí, davy se rozjíždějí do svých domovů. I náš tým, částečně za ten týden obměněný, vyklízí stan a připravuje se k odjezdu do Brna. Pokud se vám zdálo vysílání Radia Proglas v týdnu od 16. do 22. srpna pestřejší a pokud na vás dýchla atmosféra svatohorského setkání, splnilo se nám velké přání.

za tým Radia Proglas, který se účastnil svatohorského setkání, Milan Tesař

Ještě Svatá Hora

Moje velké poděkování patří moderátorům, redaktorům, technikům. Zkusili si, jaké to je, pracovat bez dlouhých příprav, v polních podmínkách, naostro a živě – a přitom zajímavě a “in”. Mám z díla radost a dnes už s ještě větší jistotou vím, že s tímhle kolektivem se můžeme pustit do ledasčeho. Největší díky Milanu Tesařovi, který byl za Svatou Horu v rádiu zodpovědný. A vám posluchačům patří díky za to, že jste poslouchali a třeba i dopisem dali najevo, že to bylo dobré. Teď nám prosím držte palce, aby to s příbramským kmitočtem 96,0 MHz dopadlo natrvalo.

Martin Holík, ředitel

Ohlasy na přenosy ze Setkání mládeže

...Moc se nám líbilo vaše vysílání ze Svaté Hory. Díky za to moc. Sama bych tam velmi ráda jela, ale Svatá Hora teď byla pro nás moc daleko, takže jsme byli moc rádi, že jsme se toho mohli zúčastnit aspoň takhle, dokonce i toho představování diecézí a tak, no paráda. Myslíme si, že to byla

moc dobrá věc, bezvadný nápad, díky vám za to. Realizace byla pro vás jistě náročná a byly s tím problémy, ale výsledek byl na velkou jedničku. I ve vysílání Proglasu, i tak velmi dobrém, to zavanulo čerstvým větrem... Držíme palce.

Za skupinu kamarádů Mirka Marie

Z pohlednice do hitparády Milanu Tesařovi:

...Dojmů ze Svaté Hory bylo hodně... Dalším zajímavým zážitkem byla návštěva proglasáckého stanu a sledování tvého přímého vstupu – rozhovoru s P. Šimáčkem. Poprvé jsem naživo viděl, jak to vypadá v rádiu. A vlastně celé to setkání bylo jedním velkým krásným zážitkem...

René

Reakce na spuštění vysílače Ještěd 97,9 FM

Milí přátelé !

Na vaší www-mapě poslechovosti je sice Praha z dosahu vysílače Ještěd vykrojená, nicméně u nás na Petřinách vás již déle než měsíc bez problémů ráno i večer, dopoledne i odpoledne chytíme. Nejprve jsme si mysleli, že je to třeba jen chvilková záležitost, ale zdá se, že ne. Tak vám to dáváme na vědomí, možná, že i na jiných podobně orientovaných místech v Praze směrem k jejímu severnímu okraji by se o příjem mohli pokusit další zájemci. Rádio s anténou (Grundig RR-257) máme už mnoho let, není to žádný poslední výkřik techniky. Jen jednu mouchu to má, ale ta naši radost nekálí: velmi často se nám stává, že po vypnutí a zapnutí rádia naběhne automaticky o jednu stanici vedle. Ale malý posuv vyhledávacím kolečkem to rychle spraví.

Petr a Daria

PS: Vyzkoušeli jsme už i internetové vysílání - bezva nápad, zvlášť když člověka ta počítačová "bedna" živí a tráví před ní celou třetinu dne.

Děkuji vám za sdělení, že vysíláte z Ještědu. Hned jsem informoval přátele kolem našeho kostela Nejsvětějšího Srdce Páně v Praze. Zatím jsme vysílání zachytili tři. Mně to jde těž. Musel jsem dát předvolbu na 97,85 MHz. Vyrobil jsem jednoduchou anténu, skládaný dipól, kterou musí manželka držet ve výši 150 cm. (Což odmítá!!)

Náš byt je situován pod pražským vysílačem Žižkov. Od čistého severu jsem musel natočit anténu o 24° na východ. Při jiných parametrech se do vysílání plete Radio Kiss. Mám z vašeho vysílání úžasnou radost, je to zázrak.

Můj synovec Pět'a mi nosí nahrané pořady z Proglasu. Rádio má zapnuté 12 hodin denně (je mu 18), já asi 1 hodinu (mě je o 50 let víc).

Srdečně Vás pozdravuji

Václav

Studio Radim bojuje s živlem

Olomoucké studio Radim se vždycky chlubilo svým umístěním v historickém centru města, s krásnou terasou přímo nad starými městskými hradbami. Ovšem před nedávnem jsme se dozvěděli, že v místnostech nad studiem Radim bude koupelna nového internátu. Ale se šploucháním vody

přece vysílat nemůžeme! Takže se budeme stěhovat.

Začali jsme pátrat po novém vhodném místě, telefonovali, navštěvovali a přemlouvali, a mezitím se do budovy nastěhovala veselá zednická parta. Na každém staveništi je dost hluku, ale tohle bylo moc i na naše klidné povahy. Hosté do našeho vysílání mohli přijít až poté, co stavební ruch utichl. A chlapi pracovali usilovně, často až do tmy. Přes den nám připravili nejedno překvapení. Tu nám zasykali cestu ke studiu hromadou písku, tu odpojili elektřinu, tu se provrtali sbíječkou k nám do režie, zkrátka bylo s nimi veselo. Vyvrcholením celého dobrodružství byla kolaudace nového internátu. Instalatéři pustili naplno všechny vodovodní kohoutky v nové koupelně, vždyť vyzkoušet se to musí. Voda tekla spolehlivě. Ovšem odpadní roura zkoušku nevydržela. A protože vede přímo nad režii studia Radim, za chvíli byla všechna voda u nás. A tak jsme za stálého deště odpojovali přístroje, tlačili kusy nábytku skrze úzké dveře na chodbu a kličkovali mezi kbelíky na podlaze.

Všechny naše nynější pořady teď tvoříme v malé kanceláři. Ve studiových místnostech je tma a vlhko, jako ostatně v každé správné historické budově.

Jakub Skřebský

Po uzávěrce: Studio Radim se podařilo přestěhovat do průčelí stejné budovy na Náměstí Republiky 3. Pozor, nová adresa uvedená ve Vlnění neplatí a platit ani nebude!

Máte starosti?

Samozřejmě, že ano. Všichni máme starosti – někdo velké, druhý menší, třetí směšné. Často si myslíme: *“Jeho starosti na mou hlavu, takové starosti bych chtěl mít!”* Ale které starosti jsou vlastně k smíchu?

Nedávno naše nejmladší šestiletá dcerka začala před usnutím vzdychat: *„Ach jo, já nemůžu usnout, pořád se mi to honí hlavou, já mám starosti, mám toho plnou hlavu – ach jo.“* *“Čeho máš plnou hlavu?”* ptám se a jen stěží potlačuji smích. *„Ale té Klárky.“* (Klárka je naše vnučka o dva roky mladší než dcerka a má k nám přijet na návštěvu. Všichni se na ni moc těšíme, jenom Sabinka je plná obav. Klárka je totiž velmi energická a průbojná, bere Sabince hračky a občas něco rozbije.) Utěšuji Sabinku, že Klárka je už jistě rozumnější, dlouho u nás nebyla – teď už je jistě starší a moudřejší, pěkně si spolu pohrají. – Sabinka však vzdychá dál: *„A děda mi chce sebrat delfína!”* (Teď už dusím smích v polštáři.) Můj táta často Sabinku škádlí a dělá si z ní legraci. *„Co by starej chlap dělal s delfínkem?”* argumentuji. *„Chce si ho dát na zahradu do jezírka!”* nedá se utěšit Sabča.

A tak jsme povídaly. Snažila jsem se ji přesvědčovat, utěšovat, radit, ať myslí před spaním na hezké věci, ale v duchu mi to všechno připadalo směšné. Konečně Sabinka usnula a začala jsem přemýšlet já. Ano, moje starosti jsou na rozdíl od těch jejích velmi vážné, honí se mi hlavou, vzdychám, nemůžu usnout. A najednou mi dochází, že ty mé vážné starosti mohou být z Božího pohledu stejně směšné jako ty starosti mé dcerky. Že to malé dítě se trápí zrovna tak jako dospělý člověk. Že každý má své starosti, které prožívá stejně intenzivně jako třeba já.

A pak jsem se rozpomněla na slova Písma: *“Netrapte se žádnou starostí, ale v každé modlitbě a prosbě děkujte a předkládejte své žádosti Bohu. A pokoj Boží, převyšující každé pomýšlení, bude strážít vaše srdce i mysl v Kristu Ježíši.”* (Fil. 4,6–7)

Že vám to nefunguje? Zkuste to znovu! Hodně úspěšných pokusů přeje

Magda Hauserová

Milí rozhlasoví přátelé!

Když jsem se doslechl, že se něco jako Proglas chystá narodit a zrovna v Brně, nevěnoval jsem tomu příliš pozornosti. Považoval jsem celodenní rozhlas s křesťanskou orientací za něco velmi těžko realizovatelného.

Za pět let potom stojím před realitou, kdy Radio Proglas vyrostlo z amatérských “pemprsek” do podoby manekýna, jehož image může kohosi inspirovat.

Často poslouchám vysílání Radia Proglas a přiznám se, že si vůbec nejsem jist, zda bych já sám osobně uměl brázdit tak široké vody nejrůznějších církví a náboženských směrů. Naproti tomu jsem vděčný za časový prostor, který Radio Proglas dává mluvenému projevu. Už samotný tento fakt činí z Proglasu bílou vránu.

Poslání Trans World Radia má svá specifika. Radio Proglas “risklo” spolupráci s námi už v oněch zmíněných “pemprskách”. Dobře vím, že porodní bolesti naší spolupráce nebyly vůbec malé (i když nevznikaly v realizačních týmech), a to platilo pro obě strany.

Chci vyjádřit svoji vděčnost (a myslím, že mohu mluvit i za své kolegy) také za to, že jsem našel v mnoha pracovnících Radia Proglas kamarády. Stále se učíme jeden druhému rozumět a obohatit se. I když některé vstupy TWR na frekvence Radia Proglas přinesly jednotlivá rozhořčení, na druhé straně přichází dost pozitivních ohlasů do obou redakcí. Redakci TWR – CZ nikdy nešlo jen o prosté zaujetí a polapení posluchače – konečně, to se hlásáním evangelia ani moc nedá. Proto (stejně jako Radio Proglas) nežijeme z reklamy, či jiných podnikatelských aktivit, ale z dobrovolných darů našich podporovatelů. Naší snahou je, aby každá naše rozhlasová minuta pootočila srdce jednotlivce k Ježíši Kristu, vítězi nad smrtí a Spasiteli odsouzeného člověka.

Součástí naší redakce je také hudební studio, které uspokojí i velmi náročné křesťanské hudebníky.

Aleš Bartošek – TWR

Do Hranic za hranice všedních dnů

Proč? Jak? Co? S kým? Cože? Tak to jo! Přátelé, chcete-li se proskočit, navštivte diskotéku Radia Proglas v sobotu 13. listopadu 1999 v Hranicích. Začneme v 17 hodin v kostele Stětí svatého Jana Křtitele mší svatou s nedělní platností. V sokolovně v Hranicích vás pak od 19 hodin čekají hry, soutěže, taneční minimum Emany Míška, hudba Radka Habáně a možná(!), možná... přijde i kouzelník Dušan Baur. Vstupenky v hodnotě 50 Kč si můžete objednat na adrese Radia Proglas nebo (pokud zbydou) zakoupit přímo na místě. Informace o aktuálním stavu zbývajících vstupenek zjistíte z našeho vysílání.

Radek Habáň

Kupujeme rádio

Pro snazší orientaci na našem opravdu hodně bohatém trhu s elektronikou napíšu pár řádků o radiopřijímačích; snad vám pomohou při jejich výběru.

Krabice – Hranatá, 43 centimetry široká krabice je zatím nejdůvěryhodnějším kabátem pro rozhlasový přijímač. V dnešní době ale bývají osazeny i tunery v některých minivěžích stejnou elektronikou při poloviční potřebě místa. To je jen výjimka potvrzující pravidlo, že nejkvalitnější přijímače bývají osazeny v samostatných skříňkách a k jejich poslechu je potřebný zesilovač a

reproduktory. Stojí od čtyř do patnácti tisíc korun, pokud nehledáme vyložený luxus. Levnějším řešením jsou již zmíněné minivěže, jejich cenové rozpětí je asi pět až šedesát tisíc korun, ovšem za úplný systém s CD, reproduktory a dálkovým ovládním. Kvalita radiopřijímače je ale úměrná ceně. Poslední kategorií jsou přenosné přístroje, ke kterým se většinou nedá připojit slušná anténa, takže nejsou použitelné pro místa se slabším příjmem. Cena asi 300 až 10 000 Kč.

Na zadní straně přístroje hledejte vždy konektor pro koaxiální kabel, ke kterému se připojí dobrá anténa. Dražší přístroje dokonce mají konektory dva až tři, aby se mohly pro různé stanice používat různě orientované antény. Ale Proglas je jen jeden...

Ladění – Digitální ladění umožňuje ukládání stanic do paměti i automatické vyhledávání stanic a není už příliš drahé. Doporučuji.

Mono a stereo. Je docela pěkné, když slyšíte prostorový zvuk, ale FM vysílání pochází z dob, kdy se tato vymoženost pokládala za přepych. Proto je rádiovými vlnami přenášen monofonní zvuk, tedy levý a pravý kanál dohromady a zvlášť informace o prostorovém rozložení. Tento doplňující signál pak musí být zesílen spolu se vším rušením, ke kterému cestou přišel, a znehodnotí zvuk vysílání. Proto musí mít dobrý přijímač možnost ručního přepnutí na MONO, který umožní potlačení stereofonní modulační se všemi ruchy a šumy.

“Narrow and wide” je jak známo anglicky “úzký a široký”. Tato funkce (označovaná někdy jako IF) je velice dobrá pro místa, kde ruší příjem stanice na blízkých kmitočtech. Přijímač nikdy nepřijímá jen jednu frekvenci, např. 97,9 MHz, ale tato frekvence se mírně zvětšuje a zmenšuje přesně podle toho, jestli se má váš ušní bubínek zrovna prohýbat na jednu či na druhou stranu. Nastavení WIDE přijímači dovolí přijímat větší rozsah frekvencí, poslech je o něco lepší, pokud v tomto rozsahu není obsažena jiná stanice. Přepnutím na NARROW se rozsah frekvencí zmenší a rušící stanice ztíší.

Měření úrovně příjmu. – Některé přijímače při naladění stanice “jen” hrají, jiné napíší alespoň TUNED, tedy naladěno, nejlepší je však ukazatel složený z několika svítících proužků, který usnadní vyhledávání místa s nejlepším příjmem při instalaci antény. Některé přijímače mají i možnost číselného zobrazení síly signálu.

V návodu k obsluze je uvedeno plno čísel, která by mohla pomoci při výběru. Mohla by, kdyby tyto údaje nebyly udávány u různých výrobců různým způsobem a s různou důvěryhodností. Citlivost určuje, jak silný signál z antény je potřebný pro určitou kvalitu příjmu. Takže čím méně, tím lépe, 0,9 mV pro mono je slušná hodnota. Selektivita je charakteristika, určující nakolik příjem ovlivní blízké stanice, tedy ne ty, které jsou na nejbližším kopci, ale ty, které jsou na blízké frekvenci. Jinými slovy, jestli je příjem spíše typu WIDE nebo NARROW, což už jsme si vysvětlili.

Další funkce už jsou záležitostí komfortu. RDS je systém přenášení různých údajů společně s vysíláním. Jejich pomocí je možné automaticky přepínat mezi různými stanicemi při jízdě autem, zobrazovat automaticky jméno stanice na displeji přijímače, vyhledávat stanici, která vysílá žádaný druh programu, např. zprávy, zobrazit na displeji přesný čas a další. Další užitečné funkce jsou automatické ladění (přijímač prochází postupně frekvence a zastaví se, až najde stanici), možnost textového popisu stanic na displeji a další. Rozhodně však jsou tato usnadnění obsluhy méně důležitá než schopnost kvalitního příjmu.

Značky. – Naštěstí, pro někoho naopak naneštěstí, se nedá říci, že nejlepší značka je ta a ta a že jedině tu je dobré kupovat. Renomované značky jako AKAI, MARANTZ, TEAC, SONY, TECHNICS a PANASONIC, YAMAHA, PHILIPS, ONKYO, PIONEER, JVC (čti džej ví sí), GRUNDIG, DENON a další mají jistě zásluhy na tom, že vývoj jde poněkud dopředu. Ti, kdo jejich nápady kopírují a prodávají pod značkami jako SUPERSOUND, QUANG-CHONG a podobně, nedělají dobrý skutek tím, že jejich přístroje stojí o polovinu méně.

Vysvětlivky:

Tuner: Samostatný přijímač, ke kterému je nutné připojit zesilovač a reproduktory, abychom něco slyšeli.

FM: Frekvenční modulace, zvuk je přenášen malou změnou vysílané frekvence. Tento způsob je odolnější vůči rušení než vysílání na dlouhých středních a krátkých vlnách, kde se používá tak zvaná amplitudová modulace (AM).

Konektor: Zásuvka pro připojení kabelu.

Koaxiální kabel: Kulatý kabel s jedním vodičem uprostřed a druhým válcově rozprostřeným kolem něj.

Digitální: Číslicový. V našem případě je kmitočet naladěné stanice zobrazen pomocí číslic, samotné vysílání zatím digitální není.

Displej: Místo, kde se zobrazují informace o naladění a nastavení rádia.

Hodně štěstí při nákupu přeje

Lubor Přikryl

Výstup na horu

V Písmu čteme, že Ježíš vystoupil na horu, aby tam byl sám se svým Otcem. Dobře věděl, co dělá! Do kopců se totiž davy nikdy nepoženu! Někam vystoupit znamená vyjít sám ze sebe, překonat svůj strach a vrátit se jiný, lepší než předtím!

Dostala jsem se spolu s kamarády do italských Dolomitů a kdo z vás tam někdy byl nebo viděl alespoň fotky, ví, co je to za nádheru – vysokánské vápencové hory, nedotčená příroda – no prostě pohoda. Hned první den jsme si dali pořádně do těla a druhý den ráno jsem celá rozbolavělá přemýšlela, jestli má cenu vůbec vstávat, natož někam lézt.

V plánu byla totiž nejvyšší hora Dolomitů, kterou lze zdolat bez lan a skob – Tofana di Rozes. Nezbyvalo mi, než být rozumná a zvolit jednodušší túru v údolí, prý skoro po rovince, zato s pěknými vodopády...! Jak jsem záviděla těm odhodlancům, kteří vystupovali dřív, aby zdolali Tofanu! Celou cestu to ve mně hlodalo: Bude ti to líto, povlečeš se někde v údolí, zatímco oni budou zdolávat výšiny! Autobus stál nějak dlouho. Zvědavě jsem vykoukla. Tofanisté právě zpracovávali Aničku: “To zvládneš, pojď s námi!” Kamarádka mě zmerčila: “Ty chceš jít taky, vid’?!” Nedalo se to zapřít. “Za pět minut vyrážíme!” Ani nevím, jak jsem sebrala batoh, ale do minuty jsem byla venku! Někde vysoko nad námi se zvedala majestátně Tofana di Rozes, v celé své 3 225metrové výši! Vyrázili jsme úděsným tempem, pot nám zvolna stékal po zádech a vléval se do kraťasů. Později jsme se navzájem svěřili, že v této fázi to mnozí z nás chtěli zabalit, protože nevěřili, že vydrží až do konce. Ale nedalo se nic dělat – čas nás tlačil. Autobus dole čekal v určený čas. Dofuněli jsme k chatě ve výšce 2 600 metrů nad mořem. Vysvitlo sluníčko. Na skále sušíme promočená trička. Lovíme z batohu svačiny rozšmelcované prudkým výstupem. Po takovém výkonu a v takové výšce chutná naprosto všechno! Teď ještě po červené nahoru. Kolena a kotníky se už teď hlásí! Pomalu se zvedám a vydávám se napřed, abych ostatní nezdržovala. Jdu sama, kolem jen hory a klid. Vlevo odbočuje modrá značka prudce nahoru! Ještě že po ní nejdeme, bleskne mi hlavou. Hora si dovolila malou odbočku s krásným útvarem skal připomínajících nějakou zříceninu. Pod “hradem” sedí nějaký človíček a odpočívá. Máváme na sebe. Obejdu malou skalku a všude mě zamrazí – cesta vede dál úzkou římsou, plnou kamení, vpravo takřka kolmá stěna, vlevo to samé, ale

směrem dolů. Po tom se dá jít? Když mi ujede noha, tak ze mě nic nezbude! Raději počkám na ostatní. Čekám chvíli(hodinky nenosím asi od sedmnácti), nikdo nejde. Človíček naproti se zvedá a mává. Pořád nic. Co teď? Asi šli tou modrou, nezbyvá mi než se vrátit k chatě a počkat na ně. V hlavě mi hučí slova: “Chodte nejmíň po pěti!” Sama bych si v takovémhle terénu ani netroufla. Smutně se vracím. Kus přede mnou se vynoří onen turista s batohem. Napadne mě spásná myšlenka. “Mluvíte německy?”, volám na něj. “Docela dobře”, odpovídá mi krásnou čistou němčinou. Dozvídám se, že jde také nahoru po modré. Je to dobré, Pán mi poslal strážného anděla! Jdeme ve dvou kamennou sutí příkře nahoru. Nohy ujíždí, občas nějaká ta skalka nebo vodopádek či sněhový jazyk. Nestačíme s dechem. Komunikujeme jednoslovně. Před námi se vynoří skupinka lidiček. “Nejsou to vaši?” Mžourám proti slunci a dešifruji Radčiny kratšasy a Kamilovo tričko. Jsou to oni! Sláva, viděli mě! Nahoře se potkáme! Na malé plošince se naléváme čajem a cpeme hroznovým cukrem. Zatahují se mraky. V duchu se modlím, aby nepršelo! Poslední metry zdolávám prakticky po čtyřech. Funím a zastavuji na každých deseti metrech. Anděl stojí hned za mnou, nechá mě popadnout dech a zašveholí: “Jdeme!” Už je vidět kříž a postavičky u něj! Cosi zpívají. Vtipálci! Loučím se s Andělem a kmitám ke své smečce. Utahaná, ale šťastná klesám na studený kámen. Pěkně tu pofukuje. Přiletěly všudypřítomné kavky a loudí obživu. Házím jim kousky vecky. Fotíme se a konzumujeme zbytky z batohů. Jenom vydechnout a čeká nás ostrý sestup dolů. Myslela jsem si, že to bude zázrak, když vylezu nahoru, ale větší zázrak bude, dostat se zdraví dolů! Tiše se modlím, aby nikomu neujela noha. Horor zvaný sestup započal. Kloužeme sutí dolů a sypeme drobné kamínky za krk kamarádům jdoucím pod námi. Klouby tiše protestují. Konečně se vynoří chata! Uplahočení dopadáme na lavičky.

Teď už je veseleji! Sbíháme ze svahu. Do odjezdu autobusu nezbývá mnoho. Lehkým poklusem probíháme louku plnou odkvetlých ocúnů a právě odkvétajících vstavačů (orchidejí). Nad námi se tyčí hora a nám se nechce věřit, že jsme tam vůbec kdy byli! Padáme do trávy!Každý máme v sobě nějakou tu Tofanu, horu, co nás láká a vybízí, a nám se prostě do kopce nechce a nechce, říkáme: “Na to nemám!” Přeji vám v pravý čas ty pravé kamarády, kteří vás v dobrém slova smyslu vyhecují! Stojí to za to!

Alice Paukertová

Čtvrtstoletí dostavníku

Mohelnický dostavník se letos konal už po pětadvacáté. Svátek všech folkařů, trampů, folkrockerů, country tanečníků, kovbojů nebo prostě těch, kteří mají rádi pěkné písničky, se už uprostřed trojúhelníku Šumperk - Olomouc - Česká Třebová zabydlel. Pod vedením svého organizátora, Pavla Nenkovského alias Aligátora, přináší návštěvníkům rok od roku pestřejší program.

A tak se předloni poprvé na Dostavníku představilo i Radio Proglas, a sice samostatným koncertem po nedělní mši svaté. Ano, součástí jednoho z našich největších folkových festivalů je nedělní katolická bohoslužba, sloužená venku mezi stany. Scéna Radia Proglas měla loni repete a letos se konala do třetice (a ne naposledy).

Jména účinkujících jsme znali skoro rok dopředu (takový byl o koncertování na scéně Radia Proglas zájem). Na pódiu se postupně vystřídali písničkář Ivo Cicvárek se svým dívčím doprovodem (dohromady si říkají Ivo Cicvárek & OKO), středomoravský A. M. Úlet a brněnské Ryby. A jako tečka na závěr čekalo diváky první vystoupení Hradišťanu v dějinách Mohelnického dostavníku. (Mimochodem Hradišťan zpíval vedle sboru Anima Una a skupiny Cesta i na ranní mši svaté.)

Ještě jedna perlička ke koncertu: kromě moderujícího autora tohoto článku se na pódiu objevili další dva pracovníci Radia Proglas: Jakub Skřebský jako baskytarista A. M. Úletu a Josef Fojta v roli bubeníka Hradišťanu.

Mohelnický dostavník – to ovšem není jen koncert Radia Proglas. Jsou to tři dny, kdy se hraje na

třech pódiích a leckde jinde. Je to soutěž amatérských filmů. Je to příležitost potkat staré kamarády a poznat nové. Je to možnost koupit si dřevěnou placku s podpisem svého oblíbeného zpěváka a přispět tak na dobročinné konto. Dostavník je důvod poznat střední Moravu. Příští rok, od 1. do 3. září, se třeba do Mohelnice vydejte. Určitě se vám tam bude líbit, i když bude třeba přšet jako při letošním nedělním koncertě Radia Proglas.

Milan Tesar

Rom znamená člověk

je název téměř stodílného cyklu pořadů, na které jsme ve zpravodaji upozorňovali již na jaře. Pro naše nové posluchače proto krátce zopakují: koncem minulého roku se nám podařilo získat grant z prostředků Komise Evropského společenství. Tyto peníze nám umožnily natočit řadu příběhů, pohádek, rozhovorů a hudebních pořadů o Romech a s Romy. S těmito pořady se v Proglasu setkáváte již od počátku února a budeme v nich pokračovat i nadále přibližně dvakrát týdně. Myslím, že mnoho nedorozumění vzniká tím, že o sobě málo víme a chtěli bychom vám proto nabídnout výběr z toho nejzajímavějšího, co Romové sami vytvořili. Někdo bude možná trochu pohoršen drsnou realitou, kterou mnohé příběhy zrcadlí, je však dobré si uvědomit, že naši bratři tuto realitu musejí nejen vyslechnout formou příběhu, ale velmi často skutečně prožívat. Řečeno slovy jednoho kněze: každý by si měl představit, jak by se mu žilo a jak by se k němu ostatní chovali, kdyby se narodil jako Rom.

MaBla

Novinky

1. Karel je tady! Jmenuje se Beránek a narodil se Agimu (a snad i Kláře) právě včas, neboť Agi už začínal být ze všech svých žen poněkud nespůj. Posuďte sami: maminka, sestra, manželka, první dcera, druhá dcera, třetí dcera...dokonce i pes je fenka. Teď se všechno změní: s narozením Karla narostl Agimu hřebínek a u Beránků si teď budou ještě kupovat psa, kocoura, kohouta a holuba.

2. Uvidíme, jak to dopadne u Růžičků: Adrianin druhý syn má přijít na svět v prosinci (jenom abychom stihli dotočit rozpracovanou knížku!) a podle mě by se mohl jmenovat Johanka.

3. Protože Staňka Havlíčková vychovala jako pěstounská maminka mnoho dětí, utěšeně jí přibývá vnoučat. Nejnovější se jmenuje Veronika a maminka Irena ji přinesla ke křtu do Proglasu koncem září.

4. Šmídkovi poctili svou důvěrou Biskupské gymnázium v Brně a začali do něj už před časem postupně posílat své děti: Honzu, Hanku, Jakuba...nemáme těch Šmídků u nás nějak moc? zoufala si usouzená třídní jednoho z pánů kluků. "Ani ne", odvětil bratr Martin ctnostně. "Jenom ještě naše Janička k vám začala od září chodit do primy."

5. Lucie Endlicherová velmi dobře uspěla u přijímacího řízení a začne tedy v podzimním semestru pokračovat ve svém vzdělávání studiem dějin umění, estetiky a přidružených oborů na Filozofické fakultě Masarykovy univerzity v Brně. Autorka těchto řádků se na Luciino studium těší, neboť sama před lety tento obor na stejné škole absolvovala a velmi ji zajímá, co se od té doby ve výkladu změnilo (k lepšímu).

6. Pavel Domeček Chaloupka se od září stal řádným a plnoprávným zaměstnancem Proglasu v kombinované funkci hlasatele (či moderátora, jak jsme se rozhodli tuto profesi označovat u nás), pomocného technika a hlasové rezervy na čtení pohádek. Nejvíce jej těší namlouvat draky a velká kožešinová zvířata, protože v této roli může beztrestně silně řvát.

7. Kateřina Ličková se pilně věnuje dokončení svého studia francouzštiny a pedagogiky na Filosofické fakultě Masarykovy univerzity. Katko, vydrž, už ti chybí jen kousíček!

8. Úspěšně dokončit studium závěrečnými státními zkouškami se právě podařilo Milanu Tesařovi a Renatě Bělunkové. (Milan se věnoval historii a žurnalistice a ještě mu to nestačí! Renata češtině a divadelní vědě). (Pěkné, že?)

9. Od počátku října by mělo začít pracovat královéhradecké ministudio, které laskavostí tamního biskupství získalo prostor v Adalbertinu a část pracovního času ve prospěch Proglasu. Jméno nového kolegy je Petr Polehla.

10. O návštěvě otce Martina, bratra Martina a Marie Blažkové ve Vídni přinášíme zprávu na jiném místě. Sluší se podotknout, že především otec Martin byl velkým švihákem, neboť si nezapomněl s sebou vzít krásný bílý letní klobouk. Tento je pro p.t. čtenářstvo ke spatření na fotografii – kterak sluší otci biskupovi Petru Esterkovi – v minulém čísle našeho zpravodaje.

11. Při setkání s kolegy z evropských křesťanských rádií jsme si znovu a zvláště silně uvědomili, jak velkou důležitost pro hlásání Božího slova mohou rádia mít – a jaká zodpovědnost z tohoto poznání pro nás všechny plyne. Opakovaně proto prosíme všechny přátele o modlitbu, abychom nezhloupili, nezpychli a nezlenivěli a byli schopni věrně plnit tento krásný úkol, který právě nám Pán – z důvodu, který zná jen On – svěřil.

MaBla

Přijetí do CERC – krok do Evropy

Setkání s přáteli je vždycky příjemné a neztrácí své kouzlo ani opakováním. Setkání s představiteli evropských křesťanských rádií ve Vídni bylo navíc i užitečné. Letošním tématem bylo zamyšlení nad tím, jak spoluvytvářet duši Evropy. Účastníci se věnovali především diskusi o budování morální a etické identity našeho kontinentu. Přesvědčení účastníků, že křesťanská rádia v tomto úsilí hrají významnou roli, vyjádřil v zahajovací přednášce kardinál Christoph Schönborn, vídeňský arcibiskup. Výzvu, aby jubilejní rok 2000 byl využitou šancí pro Evropu, vyjádřil Mgr. Pier Franco Pastore, sekretář Pontifikální rady pro sociální komunikaci ve Vatikánu.

Účastníci reprezentovali téměř 500 evropských rádií s více než 15 milióny posluchačů. Řada rádií se sdružuje do větších sítí a sdílí po většinu dne společný program – typickým příkladem je francouzská síť RCF sdružující 50 diecézních rádií.

Důležitou součástí setkání byla prezentace jednotlivých sítí i samostatných rádií – hovořilo se nejenom o úspěších, ale také o problémech. Největší krizi prožila od minulého setkání křesťanská redakce státního rádia v Monaku. Po privatizaci ji nový majitel zrušil a o její pořady přišlo nejenom Monako, ale také část jižní Francie.

Na pracovních schůzkách se řešily například otázky spolupráce různých církví ve vysílání. Dobrým zdrojem zkušenosti bylo švýcarské rádio, ve kterém je programová rada složená z představitelů šesti církví.

Zjistili jsme, že způsob financování rádia značně ovlivňuje jeho programovou skladbu. Jak řekla redaktorka chorvatského rádia RCC, mezi hlavní problémy komerčních rádií patří vyřešení dilematu, jak si udržet konkurenceschopnost a přitom neztratit křesťanskou identitu. Je velkým darem našich posluchačů, že Radio Proglas může být nekomerční a mít tak pro hlásání dobré zvěsti úplnou svobodu.

Účastníci se dohodli na systému předávání důležitých zpráv mezi zúčastněnými rádii, zejména v případech, kdy ostatní média zaujímají protikřesťanské postoje. Často jsme také svědky lidské lhostejnosti a neinformovanosti – vyznělo to z vystoupení našich portugalských přátel, když referovali o situaci na východním Timoru. Právě tento případ hrubého porušování lidských práv byl 29. září podrobně rozebrán ve všech členských rádiích CERC. Pořady k tomuto tématu zazněly i na Radiu Proglas, které bylo, spolu s dalšími šesti rádii, 17. září do CERC přijato.

Myslím, že to byl jeden malý, ale rozhodně užitečný krok naší země do Evropy.

bratr Martin

Křesťanská rádia a CERC

Připojená mapka znázorňuje, ve kterých státech Evropy působí křesťanská rádia sdružená v CERC.

Francie – síť RCF – padesát francouzských diecézních rádií se před patnácti lety spojilo pomocí satelitu do jedné sítě, která zajišťuje 80 % programu. Ve zbylém čase jednotlivá rádia vysílají lokální program. Program, který obsahuje 30 % hudby a 30 % duchovních pořadů, poslouchají téměř dva miliony posluchačů.

Itálie – síť CORALLO má přes 4 miliony posluchačů. Sdružuje také 64 farních mini-rádií, vytvářených dobrovolníky v dané farnosti, která částí sbírky hradí jejich provoz.

Španělsko – rádio COPE – třetí nejposlouchanější rádio ve Španělsku. Rádio COPE bude hostitelem konference CERC v roce 2000. Ze Španělska přijelo také malé nekomerční rádio Toledo.

Portugalsko – Rádio Renascenca je po 70 letech své existence nejposlouchanějším rádiem v zemi. Vysílá dva hlavní programy, ke kterým v loňském roce přibyl program MegaFM, určený pro mladé. Do skupiny Renascenca patří dále 8 lokálních rádií a vysílání v portugalské pro zahraničí. Zatím vyjmenované země vlastně CERC v roce 1994 založily. Do letoška přistoupili:

Belgie – RCF Bruxelles – které se připojilo do RCF.

Lotyšsko – Křesťanské rádio Riga.

Polsko – Radio Plus – které sdružuje 25 lokálních diecézních rádií.

Letos přijaté země jsou na mapce zobrazeny tmavší barvou:

Česká republika – Radio Proglas.

Chorvatsko – RCC – Chorvatské katolické rádio, svým obsahem nám dosti podobné. Také má svůj klub přátel, jehož členové přispívají na provoz rádia.

Malta – RTK. **Nizozemí** – KRO – sdružení, které vzniklo před 74 lety a v současnosti sdružuje tři rádia a televizní programy.

Slovensko – Radio Lumen – komerční rozhlasová stanice s evangelizačním charakterem, která signálem pokrývá většinu Slovenska.

Slovinsko – Radio Ognišče – je třetí nejposlouchanější rádio v zemi s 300 tisíci posluchači. Jeho profil je nám dosti podobný, včetně existence klubu přátel rádia.

Rakousko – Radio Stephansdom – je rádio vídeňské diecéze, které vzniklo před rokem a již teď je poslouchá 80 tisíc obyvatel Vídně. Bylo hostitelem konference, a tak jsme měli možnost toto rádio navštívit. Do jeho studia můžete přes rameno moderátorky nahlédnout i vy. Vzhledem k tomu, že vysílá hlavně klasickou a duchovní hudbu, nepotřebuje velká studia, je však velice dobře a moderně vybavené. Spolupracuje s rádiem Horeb (soukromé duchovně zaměřené rádio pro západ Rakouska a jih Německa) a s rakouským Radiem Maria.

Setkání ve Vídni se zúčastnilo také rádio DNR z Lucemburku, které vysílá z benediktinského kláštera, ruské katolické rádio Dar a frankofonní rádio ze Švýcarska.

Tak, řeknete, a co Radio Vatikán? To se zúčastňuje setkání pravidelně jako host. Není totiž rádiem jen evropským, ale celosvětovým. A o takových si povíme někdy přistě.

bratr Martin

Našli jste dárek?

Přijměte jej jako poděkování za jakýkoliv Váš příspěvek našemu rádiu v uplynulém roce. Jestliže jste přispěli modlitbou, věřte, že i my se modlíme za Vás. Náklady na tisk Zpravodaje se nám vždy vrátily ve Vašich darech. Věříme, že tomu tak bude i nyní. Můžeme Vám totiž sloužit jen s Vaší podporou.

Katolický týdeník

Vy, kdo jste byli na dni otevřených dveří, víte, že prostory Biskupského gymnázia společně s námi obývá i brněnská redakce Katolického týdeníku. Vzájemně si vycházíme vstříc. Například hledáte-li program vysílání Proglasu, naleznete ho kde? Přece v Katolickém týdeníku! Vzájemně se informujeme o důležitých událostech a spolupracujeme na přípravě pořadů pro vysílání i článků do tisku.

Ples Radia Proglas

V pořadí již 4. tradiční ples se bude konat 12. února 2000 v Brně ve společenském sále Stadionu na Kounicově ulici 20/22. Zahájíme ho v 19 hodin. Od 17:30 hodin bude pro účastníky plesu sloužena mše (s nedělní platností) v kostele sv. Tomáše na Moravském náměstí.

Pro členy Klubu Přátel Radia Proglas je cena vstupenky 150 Kč, pro nečleny 180 Kč. Po přečtení těchto řádků si je můžete pouze písemně, objednávat na adrese: Radio Proglas, Barvičova 85, 602 00 Brno. Lze využít i fax 05 – 4321 7245nebo e-mail: ples@proglas.cz

Vstupenky na ples budou rozeslány během prosince. Zájemce uspokojíme v pořadí, v jakém budou jejich žádosti o vstupenky docházet. Nesmíte se na nás zlobit, pokud se na někoho nedostane, prostor v sále opravdu není nafukovací.

Agi

Radio Lumen

Když pojedete na Slovensko, zkuste si naladit slovenskou křesťanskou stanicí Lumen. Vysílá na frekvencích:

- 93,3 FM - Hont a Tekov

- 97,8 FM - Trenčín
 - 102,9 FM - Banská Bystrica a Vysoké Tatry
 - 104,5 FM - Handlová, Prievidza, Martin
 - 105,8 FM - Orava
 - 106,3 FM - Lučenec a Gemer
-